

VĚŠTĚNÍ
Z HRACÍCH KARET
PIKETOVÝCH
A MARIÁŠOVÝCH

FRANTIŠEK KRUML

Copyright © František Kruml, 2025

ISBN 978-80-7511-844-8 (pdf)

Úvod

Věštění (nebo též vykládání) z karet se odborně nazývá *kartomantie*. Označuje se rovněž jako *chartomantie*, z lat. *charta* = „papírový list, papír“ (též „kniha“) a řec. *manteia* = „věštba“. Věštění („divinace“, z lat. *divinatio*) se obvykle definuje jako předpovídání budoucnosti či zjišťování pravdy na základě magických praktik, prováděných často s pomocí různých věšteckých nástrojů.

Naši předkové vyvinuli celou řadu různých věšteckých praktik. Snad nejvýznamnější metodou věštění starého světa byla astrologie neboli „hvězdopravectví“, věštění z hvězd. K pokročilým technikám věštění patřilo v dobách antiky též předpovídání budoucnosti podle mystické symboliky písmen a čísel, ze kterého se vyvinula středověká kabala, z níž vznikla dnešní západní numerologie. Rozšířené bylo též věštění z losů (např. tahání a výklad destiček s napsanými věštbami z osudí), které odkazuje na dnešní kartomantii – na tahání karet s přiřazenými věšteckými významy z balíčku vykládacích či hracích karet.

Přední místo v kartomantii zaujímá věštění s výkladovými karetními sadami. Jde především o věštění z tarotových karet (které pro spojení Tarotu s astrologií, kabalou a numerologií platí za jakýsi „královský“ druh kartomantie), oblíbenými výkladovými soubory jsou také Karty Lenormand a Cikánské karty. Vedle věštění z vykládacích karetních souborů se velké oblibě těší rovněž věštění z běžných hracích karet, zejména z hracích karet francouzského a německého typu, známých pod

označením „pikety“ a „mariášky“. Systém věštění z těchto karet je předmětem této knihy.

Tato kniha pojednává ve stručnosti o historii hracích karet. Obsahuje popis věštecké symboliky piketových a mariášových karet a techniku jejich vykládání. Předkládá srozumitelné návody na věštění z hracích karet, různé výkladové metody a rovněž popis tradičních i moderních významů jednotlivých karet a jejich kombinací. Práce se zmíněnými karetními soubory může sloužit nejen k nahlížení do budoucnosti, ale i ke zkoumání minulosti a přítomnosti, k objasňování různých otázek nebo problémů. Věštění z karet lze použít několika způsoby: můžete věstit jen pro sebe, můžete si vykládat na osoby, o které se zajímáte, anebo můžete vykládat druhým.

Za nejtěžší jsou pokládány výklady prováděné pro sebe. Má se za to, že si při nich můžeme velice snadno ovlivnit výsledky, např. taháním karet odrážejících pouze naše očekávání, přání, touhy či obavy, čímž se nám dostane zavádějících nebo zkreslených odpovědí na položené otázky. Proto se příliš nedoporučuje, aby lidé vykládali karty sami sobě, aby prováděli tzv. „samovýklady“.

Ve staré Mezopotámii se lidé obraceli s prosbou o věštbu na božstva: buď prostřednictvím kněží, nebo přímo. Člověk ale mohl věstit i sám pro sebe, mohl oslovovat nejen příslušná božstva, ale i vlastní osobu. Podobně se postupuje při věštění i dnes. I dnešní kartář/ka může před výkladem oslovit nejen nějaké božstvo (Vyšší moc, Universum), ale i vlastní osobu. Prosby o věštby tedy mohou být směřovány i na nitro vykládajícího jedince, na jeho podvědomí, na jeho vlastní duši.

Pro úspěšný „samovýklad“ je ovšem důležité být objektivní, oprostit se od silných emocí, očekávání, přání, tužeb a obav. Také při věštění pro druhé je potřeba být objektivní, zvláště při výkladech pro blízké osoby, pro někoho, koho vykladač/ka dobře zná nebo pro osobu, ke které má silné emocionální pouto.

S vykládáním karet pro druhé úzce souvisí též otázka věštecké etiky. Zdůrazňuje se odpovědnost vykládající osoby za to, co sdělí člověku, kterému věští. Některé karty mají totiž významy, jež mohou být pro řadu lidí velmi znepokojivé. Vykladač/ka by si proto měl/a být dobře vědom/a své odpovědnosti za to, co oznamuje osobě, již vykládá. Jde především o výroky týkající se různých pohrom, nemocí apod. Ať už si karty vykládáte pouze pro sebe nebo věštíte pro jiné, dobře zvažte, zda budete schopni přijmout jakoukoli odpověď, již se vám od karet dostane, a zepete se také osoby, které vykládáte, zda bude schopna přijmout jakoukoli odpověď a vyrovnat se s ní.

Když vykládáte karty pro druhé, nikdy nikomu nesdělujte poznatky o různých pohromách, o nemoci apod., pokud si to tazatel/ka výslovně nepřeje. U negativních obrazů a motivů byste také neměli formulovat své interpretace jako něco nevyhnutelného. Je třeba upozornit osobu, pro niž vykládáte, na to, že by neměla na věštbu z karet pohlížet jako na nezvratný osud. Zdůrazněte, že karty odkazují pouze na možnosti, že jimi ohlášené budoucí události mohou nastat jen v případě, že se na aktuálním stavu věcí nic nezmění, že výpovědi karet pouze varují před hrozbami různých pohrom, že však ohlašují i různé příležitosti, že ukazují na to, čemu je možné jít naproti atd.

Prostřednictvím vykládání karet můžete rovněž rozvíjet své mediální schopnosti. Často se objevuje názor, že většina lidí nemá jasnovidné nadání, a proto tito lidé nemohou věštit z karet. Existuje však i názor, že každý jedinec má určité mediální či jasnovidné vlohy, které pouze nejsou rozvinuty tak, aby mohly sloužit k věštění. Mnozí ani nevědí, že takové mediální vlohy vůbec mají. S pomocí karet můžete v sobě tyto vlohy objevit a můžete je také dále rozvíjet – cvikem, trpělivostí a stálým zacházením s kartami. Lze k tomu použít věštění z běžných her, které je předmětem této knihy.

Z HISTORIE HRACÍCH KARET

Hrací karty jsou pokládány za čínský vynález. Patrně první zmínka o kartách a karetní hře v Číně pochází z 9 století. Nejstarší čínské karty se nepodobaly karetním souborům, které známe dnes – neměly např. sady rozdělené podle barev. Karetní soubory připomínající současné hrací karty se začaly v Číně používat až ve 13. století.

Hrací karty byly známe také v Persii, kde se pro ně užívalo označení *ganjifeh*. Existuje hypotéza, podle níž se čínské hrací karty rozšířily do Persie, kde byly přizpůsobeny tamní kultuře a rozšířeny o další listy, čímž vznikl soubor známý jako *ur-ganjifeh*. Z Persie se karty typu *ur-ganjifeh* dostaly do islámského světa, kde z nich vznikly tzv. „mamlúcké karty“, známe i pod arabským označením *kanjifah*.

Mamlúcké karty *kanjifah*, vzniklé úpravou a inovací perských karet, představovaly soubor 52 listů složený ze čtyř barev, jimiž byly hole, poháry, meče a mince. Každá barva měla deset číselných karet a tři karty dvorní. Ve 14. století se mamlúcké karty *kanjifah* začaly šířit z Egypta do Španělska a Itálie, kde se staly inspirací pro vznik starých evropských karet, k nimž patřily i karty tarotové.

Mamlúcké karty dopravili na evropský kontinent nejspíše muslimští vojáci a obchodníci, jimž se říkalo *saracéni*. Do Evropy začaly tyto karty pronikat patrně přes Španělsko a Itálii. V Itálii jim říkali *naibi*, ve Španělsku *naipes*. Tato označení vznikla z pojmenování karetní hry, kterou saracéni mezi sebou

nazývali *nayb* (zástupce), výrazem odkazujícím na dvě dvorní karty mamlúckého souboru *kanjifāh*.

Ve 2. polovině 14. století se hrací karty rychle šířily do celé Evropy. Dokumentovány jsou nejen ve Španělsku a v Itálii, ale i ve Francii, v Německu a ve Švýcarsku. Na sklonku 14. století došlo ke změně vzhledu původních mamlúckých karet, které byly upraveny tak, aby odpovídaly evropským poměrům. Původní dvorní karty „král“ a dva „maršálové“ byly např. v italských a španělských sadách nahrazeny kartami „král“, „rytíř“ a „pěšák“. V roce 1377 se začala v karetních sadách objevovat také dvorní karta „královna“.

V 15. století byly už běžné karetní sady o 56 kartách: systém 4×14 karet mající v každé sadě barev – holí, pohárů, mečů a mincí – deset číselných karet a čtyři figurální dvorní karty – krále, královnu, rytíře a kluka. Karta „kluk“, v italských a španělských sadách známá jako „pěšák“, dostala později označení „páže“.

Toto uspořádání mají i tzv. „malá arkána“ tarotových karet, tj. sada 56 tzv. „nižších“ tarotových karet, rozdělených do čtyř barev (hole, poháry, meče, mince) po 14 kartách. Každá barva má posloupnost – eso (místo číselné karty 1), číselné karty 2 až 10 a čtyři dvorní karty, jimiž jsou páže, rytíř, královna a král. Součástí sady tarotových karet jsou také tzv. „velká arkána“, řada 22 obrazových trumfů.

V roce 1453 vynalezl Johann Gutenberg technologii mechanického knihtisku. V důsledku rozšíření tohoto vynálezu došlo i k masovému šíření karetních her. Došlo i k jejich dalšímu vývoji, vznikaly různé druhy a varianty karetních her. Tak například Němci si přizpůsobili karetní barvy – místo pohárů, mečů, mincí a holí se na jejich kartách objevily barvy známé jako červené, zelené, kule a žaludy. Podle této změny jsou dnes tyto karty známé jako „karty německého typu“.

Karty německého typu (či „německých barev“) jsou dnes typické pro střední Evropu: používají se v Německu, v Rakousku a v Maďarsku, na Slovensku, v Polsku, v Česku i jinde. V Česku se běžně označují jako „mariášky“ nebo „mariášové karty“. K úpravám karetních barev docházelo i jinde; např. ve Švýcarsku se místo barvy červené (srdce) používala barva „růže“, barvu zelenou (listy) nahradily „štitý“.

Ve Francii byly italské a německé barvy nahrazeny barvami „srdce, piky, kára a kříže“. Vznikl tak tzv. „piketový typ karet“, karty známé také pod označením „pikety“. V Itálii, ve Španělsku a v Portugalsku se udržela původní italská symbolika barev, tj. „poháry, meče, mince a hole“. Italská symbolika se udržela dodnes i na tarotových kartách, které se dnes používají především k předpovídání budoucnosti, jako věštecké (vykládací) karty.

Věštění s pomocí hracích karet bylo poprvé zaznamenáno roku 1540. Šlo o benátskou karetní hru *Trappola* (Past), o karetní hru tarotového typu s italským systémem barev, která vznikla na počátku 16. století. Tyto karty se později rozšířily hlavně ve střední Evropě. V Německu byla tato hra známá pod názvem *Hundertspiel*. V Čechách, kde byla oblíbená především na jihu Čech, byla známá jako *Trapulka* nebo též *Bulka*.

Karetní hra *Trappola* měla 36 listů v italských barvách. V každé byly karty seřazeny od nejvyšší hodnoty po nejnižší takto: eso, král, kaval (jezdec; rytíř), kluk (jack) a číselné karty 10, 9, 8, 7 a 2. Pod různými názvy, a též v různých formách, přežívala tato hra až do poloviny 20. století. Naposledy byla vyrobena v roce 1944 v Praze. V Česku se ve formě *Bulky* hraje dodnes s kartami německého typu, s mariášovými kartami, které se dnes rovněž používají k předpovídání osudu.

Nejstarší doklady o používání tarotových karet jako nástroje věštění pocházejí z jednoho anonymního rukopisu z doby kolem roku 1750, v němž jsou popsány základní věštecké významy karet sady *Tarocco Bolognese*. Tyto karty jsou pokládány za

první tarotovou sadu, která byla používána nejen k hraní her, ale i k věštění. Z jejich věšteckých významů údajně čerpal Jean-Baptiste Alliette (1738–1791), známější pod vlastním pseudonymem Etteilla, francouzský okultista a velký popularizátor věštění z karet.

V roce 1770 vydal Jean-Baptiste Alliette (Etteilla) svou první knihu o vykládání z karet, v níž byla popsána metoda věštění z piketových karet: ze sady 32 hracích karet francouzského typu, s francouzskými barvami (srdce, piky, kára a kříže). V každé barvě byly číselné karty 7, 8, 9 a 10, figurální neboli dvorní karty kluk, královna a král – dnes označované písmeny J (jack = kluk), Q (queen = královna) a K (king = král) – a eso, tj. A (ace = eso). K sadě byla připojena ještě zvláštní karta s názvem „Etteilla“. V předmluvě svého díla autor uvádí, že do jím popsané metody věštění byl zasvěcen jedním Italem z Piemontu, který se jmenoval Alexis.

V letech 1783–1784 publikoval Etteilla knihu, v níž podrobně popsal metodu věštění s pomocí tarotových karet, s níž prý byl seznámen již v roce 1751. Roku 1790 vydal knihu, v níž popsal rozdělení tarotu na dvě sady, které byly později označovány jako „velká a malá arkána“. Etteilla také vytvořil své vlastní pojetí čtení a vykládání tarotu. Roku 1789 navrhl i vlastní sadu tarotových karet. Jednalo se první tarotový soubor, který byl speciálně navržen pro účely věštění. Etteilla tímto souborem položil základy pro moderní věštění z tarotu a rovněž pro moderní kartomantii. Vykládalo se též z hracích karet francouzského a německého typu. Vznikaly rovněž další soubory karet, které byly určeny speciálně pro věštění.

Na sklonku 18. století vytvořil Johann Kaspar Hechtel (1771–1799), obchodník a majitel továrny na mosaz v Norimberku, autor literatury faktu a vývojář deskových her, karetní hru nazvanou *Das Spiel der Hoffnung* (Hra naděje). Hru tvořilo 36 ilustrovaných a očíslovaných karet s miniaturami hracích

karet francouzského a německého typu, piketů a mariášek. Karty, kterým byly přiřazeny šťastné a nešťastné významy, sloužily nejen ke hře, ale i k věštění.

Hechtelova karetní *Hra naděje* se stala prototypem věštekých karet známých později pod názvem *Malý Lenormand*. Šlo o karetní soubor pojmenovaný po francouzské věštkyni a kartářce, která se jmenovala Marie-Anne Adélaide Le Normand (1772–1843). Věhlasná „pařížská Sibylla“, jak se jí říkalo, prý podle těchto karet velmi úspěšně věštila. Karty Malého Lenormandu, známé dnes jako *Karty Lenormand* nebo *Lenormandky*, jsou opatřeny miniaturami karet francouzských barev, mají stejné číslování i stejné obrazové motivy jako Hechtelovy karty, které se označují jako *The Primal Lenormand* (Původní Lenormand) nebo *Lenormand Original* či *Ur-Lenormand*.

Karty Lenormand se staly předlohou pro další věštecké karty, a sice pro tzv. *Staré cikánské vykládací karty* a jejich různé moderní verze známé jako *Cikánské karty*. Tyto soubory jsou dnes spolu s Tarotem nejoblíbenějšími výkladovými kartami. Velmi oblíbenými nástroji kartomantie jsou také hrací karty francouzského a německého typu, pikety a mariášky, jimiž se zabývá tato kniha.

KARTY PIKETOVÉ A MARIÁŠOVÉ

K vykládání z karet francouzského typu je možné používat „pikety“, originální soubor hracích karet čítající 32 listů francouzských barev, jimiž jsou srdce, piky, kára a kříže (trefy). Soubor sestává ze čtyř sad o osmi listech. Každá sada má čtyři „číselné“ karty s hodnotami 7, 8, 9 a 10 – jež nejsou na kartách uvedeny, ale pouze vyjádřeny počtem patřičným symbolů dané barvy –, tři dvouhlavé dvorní karty – kluka, královnu a krále – a jedno eso.

K vykládání s francouzskými barvami lze používat i karty bridžové. Pro tyto účely vybereme z bridžového souboru, majícího 52 karet, 32 listů, a to čtyři sady po osmi kartách srdcových, pikových, kárových a křížových. Každou sadu tvoří čtyři číselné karty – nesoucí arabské číslice 7, 8, 9 a 10 –, tři dvorní karty – které jsou označeny písmeny J (jack = kluk), Q (queen = královna), K (king = král) – a jedno eso – nesoucí písmeno A (ace = eso).

Vedle karetních sad francouzského typu, tj. piketových a bridžových, slouží k vykládání i hrací karty německého typu, které jsou mnohem známější pod označením „mariášové karty“ či „mariášky“. Barvami těchto karet jsou červené, zelené, kule a žaludy, dvorní karty nesou názvy spodek, svršek a král. Tím se liší od karet francouzského typu, jejichž barvami jsou srdce, piky, kára a kříže a dvorními kartami jsou kluk, královna a král. Sada mariášových karet má 32 listů. Ty se dělí podle barev do čtyř skupin po osmi kartách. Každá skupina má čtyři číselné karty mající hodnoty sedm až deset – označované na kartách

nejčastěji římskými číslicemi VII, VIII, IX a X –, po nichž následují dvorní karty – spodek, svršek a král – a eso.

K věštění z karet německého typu lze využít sadu dvouhlavých karet, listů se zrcadlovými ilustracemi, nebo jednohlavé karty, známé jako „jednohlavý mariáš“. K věštění z karet francouzského typu je možné použít piketové karty, známé též jako „dvouhlavé mariášové pikety“, nebo sadu odpovídajících bridžových karet. Pro oba typy karet platí stejné věštecké významy jednotlivých listů. Tyto významy jsou zde uváděny pod jednoduchými symboly francouzských barev: ♥ (srdce), ♠ (piky), ♦ (kára) a ♣ (kříže). Tyto symboly odkazují též na příslušné barvy mariášových karet: srdce – červené, piky – zelené, kára – kule, kříže – žaludy.

VĚŠTECKÁ SYMBOLIKA PIKETŮ A MARIÁŠEK

Barvy

♥ Srdce – Červené

Barva symbolizující emoce, city, pocity, touhu a vášeň. Je spojována se záležitostmi lásky, s citovým a rodinným životem.

♠ Piky – Zelené

Tato barva zastupuje intelekt a myšlení. Zastupuje také justici, úřady a cestování. Odkazuje i na různé těžkosti a problémy.

♦ Kára – Kule

Barva symbolizující materiální záležitosti, finance, majetek, hmotné statky, práci, povolání, úspěch a společenské postavení.

♣ Kříže – Žaludy

Tato barva vypovídá o běžných starostech a problémech. Ukazuje též na zdravotní stav. Zastupuje medicínu a sociální oblast.

Číselné karty a esa

Číselné karty 7, 8, 9 a 10 a esa – jimž tradičně příslušely jedničky – jsou spojovány se zkušenostmi a běžnými situacemi každodenního života. Popisují situace a události všedního dne, různé druhy lidské aktivity v různých životních oblastech.

Sedmy

Sedmy jsou spojovány s životními krizemi, s různými komplikacemi a problémy, s vnitřními konflikty a boji. Mohou přinášet různé potíže a překážky, náhlé změny a překvapivé události.

Osmy

Osmy reprezentují proměnlivost a dvojnost, boj protikladů, nejistotu, zmatky, náhlé životní zvraty, pozitivní či negativní změny. Odkazují rovněž na snahu o dosažení stability a rovnováhy.

Devítky

Devítky symbolizují úplnost, dokonání, dokončení a završení, konec něčeho, vyústění a naplnění. Vypovídají o potížích a starostech. Jsou však i znamením nových začátků a dalšího vývoje.

Desítky

Desítky označují proměnlivost a nestálost, střídání vlivů pozitivních a negativních sil, náhlé změny a zvraty. Značí i vyvrcholení něčeho, konec a nový začátek, nové možnosti dalšího růstu.

Esa

Esa jsou kartami, jež symbolizují začátky. Eso představuje počáteční impuls, výchozí bod nějaké aktivity nebo nějakého procesu, zahájení něčeho. Značí konce, nové začátky a nové příležitosti.

Dvorní karty

Každá barva má své dvorní karty. U piketových souborů jde o kluka, královnu a krále, u mariášových o spodka, svrška a krále. Na rozdíl od číselných karet a es, popisujících vzorce život-

ních zkušeností atd., zastupují dvorní karty hlavně lidské charakterové typy, které mohou v podobě skutečných osob vstoupit do života osoby, které (nebo na kterou) se vykládá.

Dvorní karty nepředstavují pouze konkrétní osoby. Mají i své obecné významy, popisují i různé situace a životní zkušenosti. Zda tyto karty mají při výkladu zastupovat nějaké osoby, např. rodinné příslušníky, nebo se mají interpretovat podle svých obecných významů, rozhodne obvykle ten, kdo provádí výklad.

Osobní karty

Dvorní karty slouží také jako tzv. „osobní karty“, které při výkladech představují osoby, pro které je výklad určen. Nejčastěji bývají těmito kartami králové a královny. Osobní kartu si může určit buď ten, kdo si dává vykládat, nebo ten, kdo provádí výklad. Tato karta se vybírá podle různých kritérií. Např. pro ženatého muže lze zvolit srdcového (červeného) krále, pro vdanou ženu srdcovou královnu (červeného svrška), pro rozvedené nebo ovdovělé osoby se volí pikový (zelený) král či piková královna (zelený svršek), pro mladší a svobodné muže kárový (kulový) král, pro mladší a svobodné ženy kárová královna (kulový svršek).

Nejčastěji však slouží jako osobní karty srdcový (červený) král, který se volí při výkladu muži, a srdcová královna (červený svršek), karta volená při výkladu ženě. Těmito kartám, označovaným zkratkou **OK**, tj. „osobní karta“ (tazatele, tazatelky), je přiřkládán zvláštní význam. Představují „hlavní osobu“, od níž se odvíjí celý výklad.

TECHNIKA VĚŠTĚNÍ Z HRACÍCH KARET

K přípravě na věštění z hracích karet patří nejen výběr osobní karetní sady, piketové nebo mariášové, ale i péče o karty a zacházení s nimi. Důležité jsou také způsoby míchání, snímání a rozkládání karet.

Péče o karty

Ke kartám, které jste si vybrali pro vykládání, byste měli přistupovat s respektem. Neměli byste je nikomu půjčovat a neměli byste rovněž dovolit, aby je někdo zlehčoval nebo dokonce zesměšňoval. Vašich karet by se neměl nikdo ani svévolně dotýkat. Jediná příležitost, kdy s nimi může manipulovat někdo jiný, je při vykládání, když má např. tazatel/ka zamíchat nebo sejmout karty. Soubor hracích karet, který je určen k vykládání, by se též neměl používat k hraní společenských či hazardních her.

Obřady a rituály

Do přípravy na věštění z hracích karet lze zahrnout i různé obřady či rituály, které se používají při práci s tradičními vykládacími kartami, s Tarotem, s Kartami Lenormand. Jde např. o zapalování svíček nebo vonných tyčinek, o používání aromalamp apod. Karty se rovněž balí do zvláštní látky, např. do hedvábného šát-